

Copilul român și iarna

Nicu Hăloiu

Copilul român și iarna

...

Stă la pândă baba iarnă,
Rece, ascuțită, slabă,
Gata peste noi să-și cearnă
Firele din pleata-i albă!

...

Și-aduce cu ea și fiii,
Frig cel mic, cel mare, ger,
Să bucure toți copiii,
Să se audă până-n cer!

...

Ea vrea totul să cuprindă
Cum a făcut-o ani și ani,
Ca să audă cum colindă
Copiii săraci, pe bogătani!

...

Iarna e urâtă, slabă,
Dar aduce bucurie,
Că sub mantia ei albă
Doarme viața ce-o să vie!

...

Și mai are ceva bun
Pentru noi, iarna flămândă,
Că toți copiii stau la pândă,
Așteptând pe Moș Crăciun!

...

El vine tare de departe,
Cu fel de fel de jucării,
Și-apoi, pe toate le împarte,
Celor mai cumini copii!

...

Doar pentru noi nu e grozavă
Iarna cu-a ei geruri tari,
Că-n ea se-ascund ca o otravă
Facturi din ce în ce mai mari!

...

Dar, să coboare de la munte
Iarna de vrea să ne surprindă,
Întreaga lume să asculte
Copiii noștri cum colindă!

...

Că-n fiecare copil român

Cât o fi de frig, de ger
Se încălzește Moș Crăciun,
La sânul unui ghiocel!